

medbeelt os, at han ved i Statskassen at indbrage en Fjerdedeel af Frilodderne vilde indvinde en forøget Indtægt for denne af 30,000 Rd., og det vil altsaa sige, at han, naar han inddrog dem alle, vilde indvinde en forøget Indtægt af 4 Gange 30,000 Rd. eller 120,000 Rd. Dette er Noget under det Beløb, som det flere Gange omtalte Medlem af Landstinget beregne, men det afviger dog ikke saa grumme meget deraf. Det ærede Medlem beregner nu, at en Collecteur, som har 1000 Lodder, vil af disse kunne have en Indtægt af 2400 Rd., men hvis dette var rigtigt, maatte Lotteriet, der bestaaer af 100,000 Lodder, komme til en Indtægt, der var 100 Gange saa stor, og som altsaa beløb sig til 240,000 Rd., det vil sige den dobbelte Sum af den, som den høitærede Finantsminister har beregnet. Da jeg nu maa antage, at Finantsministeren ved Beregningen af dette Forhold har havt Kræfter til sin Raadighed, der ere ganske anderledes inde i dette Spil, end det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds formodentlig er, troer jeg, at der allerede deraf maa fremgaae en stærk Sandshylighed for, at det ærede Medlem har forregnet sig. Hvorledes denne Sag nu end imidlertid forholder sig, er det dog klart, at man ved Regjeringens Forslag tilsigter at berøve disse Folk, enten man nu vil kalde dem Bestillingsmænd eller hvadsomhelst Andet — det er mig ligegyldigt — en Indtægt af 200 Rd. — saaledes har det ærede Medlem for Bornholm (Fallesen), som jeg troer omtrent rigtigt, angivet Summen —, medens man efter det ærede Medlems Forslag vil berøve dem 700 Rd.; thi disse 100,000 Rd., der skulde komme ind i Statskassen, komme ikke fra Ungen, men de komme fra Collecteurerne. Jeg kan ikke nægte, at dette dog vilde være en overordentlig betænkelig Sag, thi for det Første stemmer det ikke med den Humanitet, vi i Reglen iagttage ligeoverfor de Folk, som staae i Berøring med Stats-tjenesten, hvilket allerede har nogen Betydning; men dernæst maae vi huske paa, at den Forretning, hvorom her er Tale, dog fra et almindeligt Standpunkt maa betragtes som en merkantil Forretning, og derfor kan man ikke saaledes her følge de almindelige Betragtninger

om, hvad man kan give en Bestillingsmand. Der hører Kundskaber til, der hører Indsigt til og et vist Greb paa det Slags Forretninger hos dem, som skulle befatte sig dermed, og det er ikke sagt, at man paa dem kan anlægge en Maalestok, der er afsæst efter det, hvormed man ellers kan honorere Bestillingsmænd. Jeg troer, at vi i saa Henseende bør lægge en ikke ringe Vægt paa, hvad der fremkommer fra Finantsministerens Side; men jeg tilstaaer, at, naar den høitærede Finantsminister i sin Skrivelse til Udvalget havde udtalt sig saa tvivlsraadigt om hele dette Punkt, som han har gjort idag med Hensyn til det Forslag, han selv har stillet, vilde jeg have betænkt mig paa at tiltræde det; thi et saadant Forslag, som vedrører en Indtægtskilde, der i sig selv er ømfindtlig, skal man kun gaae ind paa, naar man til Støtte derved har Regjeringens fulde og kraftige Overbeviisning om, at det er et godt og forsvarligt Forslag. Det har den ærede Finantsminister ikke idag sagt, at det er, men efter det Standpunkt, hvorpaa Sagen nu er kommen, vil jeg dog kunne stemme for Finantsministerens Forslag, idet det i alt Fald vil være ham muligt, hvis hans Strupler skulde stige, til 3die Behandling at gjøre os opmærksomme derpaa. At gaae saa hyderligt, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds vil gjøre, vilde derimod for det Første være meget betænkelig, men derhos vilde det tillige have den store Ulempe, at det vilde befrie Finantsministeren for hans Ansvar, og vi maae dog huske paa, at det netop med Hensyn til saadanne usikre Indtægtskilder er overordentlig vigtigt, at den Mand, som har gjort Forslag om dem, skal staae til Ansvar for, at det Tilsigtede virkelig lykkes; deraf vilde man imidlertid ved at vedtage det ærede Medlems Forslag i en meget høi Grad komme bort. —

Rettelser.

- Sp. 2945, Lin. 9 f. o.: „mindre, mangelfulde“ læs:
 „mindre mangelfulde“
 — — Lin. 13 f. o.: „mindre, mangelful“ læs:
 „mindre mangelful“